

Milčin kotichek - Ko gre tvoja pot od tod ...

Danes je moje razmišljanje zelo žalostno in tako nabito s čustvi. Mogoče je kriva jesen, ki tako hitro temni dneve brez sonca. Nič ne morem za to, meni pa je vseeno leglo na dušo in tam leži.

Draga Tevža, ali si morda kdaj pomislila, kako vplivajo na nas slovesa. Ja, slovesa, prav si razumela. Tiste male nedolžne besede, stiski rok in objemi. Si sploh moreš predstavljati, kolikokrat se v svojih malih življenjih poslavljamo? Meni se preprosto zdi, da me je z vsakim slovesom manj. Tako malo in še malo in še malo me manjka. Tam nekje znotraj, v meni, se to pozna. In starejša kot postajam, bolj me to boli. Boli me tisti »adijo«, »zbogom«, »nasvidenje«, in še nekaj teh prijaznih toplih besed, ki jih nam izrečejo drugi in jih tudi mi izrečemo njim.

Kako je bilo, ko sem bila majhna, se ne spomnim prav dobro. Malo več spomina imam na osnovnošolska leta. V tistih osmih letih skupnega srkanja znanja se je kar nekaj sošolcev in sošolk poslovilo; preselili so se v druge kraje. Pa kaj. Dobro, res nam ni bilo vseeno, a kljub temu nismo občutili kakšnih silnih žalosti. Navsezadnje smo se še vedno imeli priliko kje občasno srečati. V srednji šoli je bilo nekaj podobnega. Prijateljstva, ki so nastajala, so sicer našemu mlademu življenju predstavljala že večjo težo in naši stiki so že bili malo drugačni, večji, bom rekla. Pa gre življenja reka neizprosno naprej. Zelo intenzivno se spomnim tistih morskih sloves. Tista so že malo bolela, ko si se po desetih, štirinajstih dnevih odpravljaj nazaj proti domu in

zapuščal prekrasne kraje in prekrasne ljudi. Z nekaterimi si stkal prijateljstva, z drugimi celo kaj več. Kratke morske ljubezni so (bile) nekaj najbolj čudovitega, kar se ti lahko zgodi na poti odraščanja. Držale so se te in bile skrite v tebi kar tja nekam do pozne jeseni. Takrat so začeli dnevi izgubljati sončno moč in spomini na tople dni in na tamkajšnje ljudi prav tako. Tudi to so bila slovesa. Slovesa med mladimi ljudmi. Prihajali pa so drugi.

Prav tako nikoli ne bom pozabila svojega »maturanca« in slovesa. To pot pa sem klub tistim »velikim« osemnajstim in polni moči v sebi začutila, da so začela prihajati tista »ta prava« slovesa. Za vedno. Tista, ki jim nihče ne uide - ne papež ne siromak. Počasi se ti zgodi družina. Tevža, tu pa, priznaj, te stisne. Med temi pa se je najtežje poslavljati in sploh ni za pomisliti, da bi se poslovil za zmeraj. Pa pride! Tako kot stela iz jasnega in enega tvojih najdražjih ni več. Najhujše je celo to, da se mogoče sploh nisi imel priložnosti posloviti. Slovo brez slovesa. Polna pljuča in duša nekega čudnega »dima«, polno solz in polno gorja. Žalostna slovesa.

Pravzaprav veselih sloves sploh ni. Ko nekdo odhaja, se seveda se večkrat pretvarjamo, da smo ravnodušni in nedotakljivi. Včasih smo mogoče res. Ko pa se te dotakne čas in delaš inventuro za nazaj - seštevaš in premišljuješ, si moraš vendarle priznati, da ti nikoli ni vseeno. Pa saj ne, da bi moral biti ne vem kako star, da bi občutil težo sloves in tudi ni treba biti bolan, da bi te bolj neslo v spomine, dovolj je le, da ti usoda občasno pokaže zobe; velike, dolge, ostre zobe, in tedaj si (si) prisiljen priznati, da si konec koncev samo človek. Človek, ki se na svoji poti nenehno poslavlja.

Veš, kaj je najbolj smešno ...? Poslavljam se tako spontano in večinoma nasmejanega obraza, toplega stiska rok in neskončno polna usta lepih, krasnih besed. Zdaj bom še ugotovila, da se je poslavljeti pravzaprav lepo. Saj se je. A kot sem ti na začetku povedala - z vsakim te je vedno manj. In nikoli ne vemo, ali se mogoče poslavljam za vedno. Včasih šele čez čas ugotovimo, da je bilo to za zmeraj. Tistega človeka nikoli, prav zares - nikoli več ne boš srečal in nikoli več ne boš imel priložnosti z njim spregovoriti in mu pogledati v oči. Pa takrat sploh nisi vedel. Mogoče je prav tako. Žalost prevečkrat stopa skozi vrata in jih pušča na stežaj odprtain prav nikamor se ji ne mudi. Lepo se udomači in nastali in nič je ne briga, če je nihče ni povabil. Seveda je ni! Kdo pa jo sploh vabi? Nihče!

Tevža, upam, da se tega krasnega zimskega večera nisem preveč dotaknila tvoje duše in tvojih mislih. Če sem te spomnila, da si malo odplavala nekajdesetletij nazaj in dobila predse sliko mnogih sloves, mi je prav; tudi če si zraven jokala. Jokati je večkrat užitek. Kako paše, ko tisti mali slani potoček teče čez obraz in vleče zraven bolečino in pomaga, da »ozdraviš«.

Končala bom. Ne bom rekla, da se poslavljam, ker je bilo danes o tem že dovolj besed. Rada bi te samo še tako na malo potipala, preden končam, kako se kaj pripravljaš na veseli december? Koliko denarja in živcev ti spet manjka, da bi lahko bilo čarobno? Najbrž toliko, kot nam vsem. Mene sploh ne skrbi več, kako bo in kako ne bo, saj je na koncu vedno tako, da smo vsi nekako zadovoljni. Želim si le veliko srečanj, toplih besed in veliko zakuhanega vina v dobri družbi, polni smeha ... in nič SLOVES!

Prispeval Milča

Četrtek, 27 November 2008 00:00

Rada te ima,

Milča